

Τσάρλι Τσάπλιν - Ο «παλιάτσος» που μιλούσε πάντα στην καρδιά

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Αυτό

μπορούσε να το καταφέρει μόνο ο Τσάρλι Τσάπλιν. Την ίδια στιγμή που δακρύζεις, μπορείς να πέσεις και από την καρέκλα από τα γέλια. Και μάλιστα σε συνδυασμό με τις σκέψεις που σου βάζει κάθε του πλάνο, κάθε μήνυμα που εκπέμπει, κοφτερό σαν λεπίδι, τις περισσότερες φορές καθαρά πολιτικό ή κοινωνικό. Έχει τέτοια δύναμη ο κινηματογράφος του Τσάπλιν, που αν οι ταινίες του έμπαιναν στο δημοτικό σχολείο θα είχαμε έναν καλύτερο κόσμο, πολύ μακριά από την αγριότητα, την

απανθρωπιά, τον κυνισμό, τη θρησκευτική προσήλωση στο χρήμα και την ισχύ.

Ο σπουδαίος Τσάρλι Τσάπλιν σε στιγμιότυπο από ταινία του (AP Photo)

Μιλούσε πάντα στην καρδιά

Όμως θα χωρούσε σήμερα στο θέαμα ένας Τσάπλιν; Ένας δημιουργός που μιλά απευθείας στην καρδιά των ανθρώπων και με τέτοια διεισδυτικότητα και απήχηση. Δύσκολο, καθώς οι μηχανισμοί εξουσίας και χειραγώγησης, η γιγαντιαία επιδρομή επικοινωνιολόγων, που εργάζονται πυρετωδώς για τα αφεντικά τους, η οργουελικής έμπνευσης πλύση εγκεφάλου από τις οθόνες και τα ΜΜΕ ίσως να τον πέταγαν δίπλα στους Γουάινστιν ή και δίπλα σε ύποπτους για τα πολιτικά τους φρονήματα και «τρομοκράτες», που βρίσκονται απέναντι σε κάθε μορφή εξουσίας και αμφισβητούν το δυτικό τρόπο ζωής, την απληστία της αγοράς, τις στρατιωτικές επεμβάσεις στο όνομα της «ελευθερίας» και τους άορατους θεσμούς, που έρχονται να «ρυθμίσουν» την ελευθερία και την αυτοδιάθεση των λαών.

Ο Σαρλό σε στιγμιότυπο από την ταινία «Μοντέρνοι Καιροί» (AP Photo)

Τι θα ήταν όμως ο κινηματογράφος χωρίς τον Τσάρλι Τσάπλιν, τον «Σαρλό», τον «αλητάκο», τον «παλιάτσο», τον «φτωχούλη», το «χαμίσι», τον «αδικημένο»; Πολύ φτωχότερος. Όχι, μόνο γιατί οι ταινίες του, πολλές απ' τις οποίες έχουν συμπληρώνουν κοντά έναν αιώνα ζωής, αν και διατηρούν τη φρεσκάδα τους και τη νεότητά τους ακόμη και σήμερα, αποτελούν έναν απίστευτο πλούτο πολιτιστικής κληρονομιάς, αλλά και γιατί το έργο του έχει επηρεάσει σχεδόν όλους τους μεγάλους του κινηματογράφου και της τέχνης γενικότερα.

Σήμερα συμπληρώθηκαν 130 χρόνια από τη γέννηση (16 Απριλίου 1889) του σημαντικότερου σκηνοθέτη, σεναριογράφου, ηθοποιού όλων των εποχών και μια μεγάλη ευκαιρία για ένα μικρό - για το εύρος του έργου του - αφιέρωμα στη ζωή και κυρίως στην κινηματογραφική του διαδρομή, που ξεκίνησε από την στέρηση και τη σχεδόν απόλυτη ένδεια, για να φτάσει στην κορυφή και για την ακρίβεια στα αστέρια, εκεί που βρίσκονται μαζί του οι λιγιστοί άξιοι πρωτομάστορες του σινεμά.

Τα άθλια παιδικά χρόνια

Ο Τσαρλς Σπένσερ Τσάπλιν γεννήθηκε ένα χρόνο πριν το 1890, στο Λονδίνο. Οι γονείς του, ο Τσαρλς και η Χάνα, ήταν μποέμ καλλιτέχνες του ελαφρού μουσικού θεάτρου. Ο πατέρας του, που ήταν αλκοολικός, ένα χρόνο μετά τον ερχομό του Τσάρλι στη ζωή, εγκατέλειψε τη σύζυγό του και τα δυο τους παιδιά. Η μητέρα, με προβλήματα υγείας, εγκατέλειψε με τη σειρά της τον χώρο του θεάματος και άρχισε να δουλεύει ως ράφτρα.

Η φτώχεια την οδήγησε μαζί με τα δυο παιδιά της σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, ενώ το 1895 μπήκε στο φτωχοκομείο, απ' όπου ο μικρός Τσάρλι έζησε σε μια κόλαση, που θα τον σημαδέψει. Αλλά τα προβλήματα δεν σταμάτησαν εκεί. Η μητέρα του μπήκε σε άσυλο φρενοβλαβών και ο πατέρας του ανέλαβε την επιμέλεια του Τσάρλι και του αδελφού του Σίντνεϊ. Γρήγορα έμειναν ορφανοί και ξέμειναν με την ερωμένη του πατέρα τους, η οποία ήταν επίσης αλκοολική. Τελικά τοποθετήθηκαν σε ένα διαμέρισμα μόνοι τους προσπαθώντας να επιβιώσουν.

Την πρώτη του επαφή με το σανίδι ο Τσάρλι Τσάπλιν την είχε σε ηλικία πέντε ετών. Ήταν η εποχή, που ακόμη η μητέρα του δεν είχε αρρωστήσει και εγκαταλείπει το μουσικό θέατρο. Ένα βράδυ, που ήταν άρρωστη, την αντικατέστησε ερμηνεύοντας με κωμικό τρόπο ένα σουξετράγουδο της εποχής, κερδίζοντας το κοινό. Τρανή απόδειξη του «καλός γίνεσαι, μεγάλος γεννιέσαι». Αργότερα, έγινε μέλος του παιδικού θιάσου «Οι οκτώ λεβέντες του Λανκασάιρ», ενώ το 1903 ο Τσάρλι έγινε μέλος ενός θιάσου και έπαιξε στην παράσταση «Τζιμ», στην οποία υποδυόταν ένα χαμίνι στους δρόμους του Λονδίνου. Στη συνέχεια συμμετείχε σε διάφορες παραστάσεις και με αφορμή μία περιοδεία ενός θιάσου, που δούλευε, στην Αμερική, του μπήκε η ιδέα να μεταναστεύσει εκεί, για πολλά χρόνια, χτίζοντας με πολύ κόπο και τεράστια αποθέματα ανθρωπιάς και καλλιτεχνικής έμπνευσης το μύθο του.

Τα πρώτα του βήματα στην Αμερική

Η αμερικάνικη διαδρομή του Τσάρλι Τσάπλιν ξεκίνησε με την υπογραφή συμβολαίου με την εταιρία Κιστόουν του Μακ Σένετ, που εκείνη την εποχή είχε συνεργασία με διάσημους κωμικούς (Φορντ Στέρλινγκ, Φάτι-Ρόσκο Άρμπακλ κα). Γύρισε συνολικά 35 ταινίες μικρού μήκους, στις οποίες ήταν ένας ερωτύλος παραβάτης των κανόνων. Στις ταινίες αυτές είχε αρχίσει να διαμορφώνει το χαρακτήρα του «Σαρλό», με το στενό σακάκι, το μικρό καπέλο, τα μεγάλα παπούτσια, το χαρακτηριστικό μουστάκι, το βάδισμα πιγκουίνου. Εκεί έκανε και την πρώτη του σκηνοθετική απόπειρα.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν ως «ωραίος Δικτάτωρ» (AP Photo)

Με την καλλιτεχνική καταξίωση και τη λαϊκή αποδοχή στην τσέπη του, κάνει το επόμενο βήμα και υπογράφει συμβόλαιο στην εταιρία «Εσανεί», με καλύτερες απολαβές και το κυριότερο με την κατοχύρωση της πλήρους καλλιτεχνικής ελευθερίας του. Θα γυρίσει 15 ταινίες, μεταξύ των οποίων και «Ο Αλήτης», με την οποία καθιέρωσε τη φιγούρα του περιπλανώμενου ανέργου. Όπως είναι εύκολα αντιληπτό, ο Τσάπλιν είναι ο «αλήτης» για την καθεστηκυία τάξη, είναι ο χαρακτηρισμός που χρησιμοποιούσαν τα αφεντικά για αυτούς που δεν ήθελαν να μπουν εθελοντικά στην κρεατομηχανή του συστήματός τους.

ον επόμενο χρόνο, το 1916, θα υπογράψει συμβόλαιο με την εταιρία Μιούτσουαλ, για 12 ταινίες και μέσα σε ένα χρόνο θα γυρίσει, μεταξύ άλλων, τα φιλμ «Ο μετανάστης», «Ο ενεχυροδανειστής», «Η θεραπεία», «Ήσυχος δρόμος». Με τις ταινίες αυτές τελειοποιεί την τεχνική της παντομίμας, ενώ στην προβληματική του βάζει και άλλα κοινωνικά προβλήματα όπως αυτά που αντιμετώπιζαν οι μετανάστες και οι άθλιες συνθήκες που βίωναν. Ο Τσάπλιν έκανε πράξη αυτό που έλεγε συνεχώς «δώστε μου ένα πάρκο, έναν αστυνομικό και ένα όμορφο κορίτσι και σας φτιάχνω μια κωμωδία» με όλες αυτές του τις ταινίες, σωστά διαμάντια, πολλά απ' τα οποία έχουν χαθεί δυστυχώς. Το ωραίο είναι ότι ο αθεόφοβος εκτός από μία κωμωδία μπορούσε να κάνει και ρομάντζο, δράμα και να περάσει και κοινωνικά ή πολιτικά μηνύματα.

Η ιδέα του «αλητάκου»

Για όσους έχουν απορία πως εμπνεύστηκε τον ήρωα του πεινασμένου αλήτη, στον οποίο έδωσε πνοή στις ταινίες του, ο ίδιος έχει πει:

«Ένα Σάββατο, μετά το σχολείο, έφτασα σπίτι αλλά δεν βρήκα κανέναν εκεί», γράφει στην αυτοβιογραφία του. «Ο Σίντνεϊ, όπως συνήθως, έλειπε όλη τη μέρα παίζοντας μπάλα και η νοικοκυρά μου είπε ότι η Λουίζ και ο γιος της είχαν βγει από νωρίς το πρωί. Στην αρχή ένιωσα ανακούφιση, γιατί αυτό σήμαινε πως δε θα είχα να τρίβω πατώματα και να καθαρίζω μαχαίρια. Περίμενα μέχρι πολύ μετά την ώρα του μεσημεριανού, οπότε άρχισα να ανησυχώ. Ίσως να με είχαν εγκαταλείψει. Καθώς το απόγευμα περνούσε και χανόταν, άρχισαν να μου λείπουν. Τι είχε συμβεί; Το δωμάτιο έδειχνε αγριωπό και ανυπόφορο, τόσο άδειο, που με τρόμαζε.

Άρχισα κιόλας να πεινάω, έτσι κοίταξα στο κελάρι, αλλά δεν υπήρχε τίποτε. Δεν μπορούσα να αντέξω άλλο αυτή την αίσθηση του κενού, κι έτσι βγήκα έξω, έρημος, και πέρασα το απόγευμα τριγυρνώντας στα παζάρια που υπήρχαν ολόγυρα. Περιπλανήθηκα στους δρόμους, κοιτάζοντας πεινασμένα στα παράθυρα των μαγειρείων τα προκλητικά, αχνιστά ψητά κοψίδια από χοιρινό και βοδινό και τις χρυσοκάστανες τηγανητές πατάτες πνιγμένες στη σάλτσα. Έπειτα, για ώρες παρακολούθησα τους διάφορους ψευτογιατρούς να πουλάν τα παρασκευάσματά τους. Αυτό μου τράβηξε την προσοχή και με καταπράυνε, και για λίγο ξέχασα τα χάλια και την πείνα μου».

«Το χαμίνι» μεγάλωσε

Το 1920, θα γυρίσει την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, το περίφημο «Χαμίνι», η οποία παρότι δεν προσέκλυσε αρχικά το ενδιαφέρον των διανομέων στην Αμερική, είχε τεράστια επιτυχία σε όλο τον κόσμο. Ο Τσάπλιν θα ρισκάρει ένα τεράστιο άλμα, αφήνοντας τη σίγουρη επιτυχία των μικρών διάρκειας ταινιών, που απολάμβανε ο λαός, για να τον βάλει με την ιδιοφυή έμπνευσή του στο μεγάλο γήπεδο των πολλών και πολυεπίπεδων μηνυμάτων, αλλά πάντα με τη δύναμη της απλότητας (βασικό χαρακτηριστικό των μεγάλων καλλιτεχνών), σε ένα λαϊκό θέαμα, που ταυτόχρονα αναδεικνύει ένα σύνολο τεχνών και τη ρώμη της δημιουργίας.

Θα ακολουθήσουν οι τεράστιες επιτυχίες «Ο Χρυσοθήρας» και «Το Τσίρκο», το οποίο συνέπεσε με την εποχή της εισόδου του κινηματογράφου στον ήχο, κάτι που δεν άρεσε στον Τσάπλιν, ο οποίος προτιμούσε την γοητεία της σιωπής. Πάντως, θα κάνει μια υποχώρηση και θα «ντύσει» την ταινία με μουσική, που συνέθεσε ο ίδιος.

Το 1931 θα γυρίσει το αριστουργηματικό «Τα Φώτα της Πόλης» έχοντας ως συμπρωταγωνίστρια την Βιρτζίνια Τσέριλ. Ο άνεργος Σαρλό ερωτεύεται μια τυφλή κοπέλα που πουλάει λουλούδια, η οποία πιστεύει ότι είναι πλούσιος. Ταυτόχρονα έχει μια ιδιότυπη «φιλία» με έναν αλκοολικό εκατομμυριούχο και με αυτοκτονικές τάσεις, που τον έχει στις περιποιήσεις όσο είναι μεθυσμένος και τον διώχνει μακριά όταν είναι νηφάλιος. Μία συγκινητική ανθρώπινη ταινία που διαθέτει ίσως το ωραιότερο φινάλε στην ιστορία του κινηματογράφου.

Μοντέρνοι Καιροί

Το 1936 δεν θα γυρίσει ένα ακόμη αριστούργημα. Θα στείλει το σινεμά ακόμη παρά πέρα, θα το κάνει την 7η Τέχνη. Πρόκειται για το φιλμ «Μοντέρνοι Καιροί», το οποίο εκτός απ' όλο τις ντελιριακές σκηνές, το ανατρεπτικό του πνεύμα, τη σουρεαλιστική αναρχική διάθεση, καταφέρνει να μιλά για τον σύγχρονο άνθρωπο του τότε, αλλά, όπως συνειδητοποιούμε και σήμερα και για τον άνθρωπο του 21ου αιώνα.

Ο ήρωάς του τρελαίνεται από τους αγχωτικούς και απάνθρωπους ρυθμούς εργασίας σε ένα μεγάλο αυτοματοποιημένο εργοστάσιο (ο άνθρωπος εργαλείο προς χάριν των μεγάλων συμφερόντων, η κοινωνία μηχανοποιείται), συλλαμβάνεται ως ηγέτης μιας διαδήλωσης επειδή έτυχε να σηκώσει μία κόκκινη σημαία.., θα ερωτευθεί παράφορα ένα κορίτσι, όπως συνήθως. Ο Τσάπλιν θα κάνει μία απολαυστικά ξεκαρδιστική σάτιρα, γεμάτη ευρήματα για την εκμετάλλευση, την απληστία, αλλά και την παντοτινή ανωριμότητα του ανθρώπου να αντιληφθεί και να διαχειριστεί τη δύναμή του.

Είναι αδύνατο να διαχειριστείς, όμως, μέσα σε λίγες λέξεις το πλήθος των απολαυστικών και σίγουρα αξεπέραστων σκηνών που διαπερνούν την ταινία. Αλλά ας θυμηθούμε συνοπτικά την αρχή της. Σκηνή πρώτη, ένα κοπάδι πρόβατα και αμέσως εργάτες που πιάνουν δουλειά στο εργοστάσιο. Ένας σωματώδης πατά το διακόπτη, ανάβουν λαμπάκια, η μηχανή ξεκινάει. Ο εργοστασιάρχης διαβάζει την εφημερίδα του και λοξοκοιτά σε μια οθόνη την πορεία της εργασίας. Ζητά συνεχώς να αυξηθεί η παραγωγικότητα. Ο «Σαρλό» αρχίζει να μην προλαβαίνει. Κάποια στιγμή ο Τσάπλιν, που δουλειά του είναι να βιδώνει μια βίδα, έχει αρχίσει

να τα χάνει και να βιδώνει ότι βρίσκει μπροστά του και θα καταφέρει κάποια στιγμή να χωθεί μέσα σε μια μηχανή. Αφού θα απελευθερωθεί, θα αρχίσει να ραντίζει τους εργάτες με λάδι. Οι εργάτες δεν είναι άνθρωποι είναι απλά εργαλεία και θέλουν λάδωμα. Όχι ελαιόλαδο, αλλά λάδι μηχανής..

Είναι χαρακτηριστικό στην ταινία του, στην οποία πρωταγωνιστεί μαζί του η Πολέτ Γκοντάρ, χρησιμοποιεί τον ήχο, αλλά οι εργάτες δεν μιλούν. Οι άνθρωποι δεν είναι για να μιλούν, εκτός από χάσιμο χρόνου είναι και επικίνδυνο.

Ο Μεγάλος Δικτάτωρ

Η πρώτη καθαρά μη βουβή ταινία του, «Ο Μεγάλος Δικτάτωρ» (1940) δεν είναι μία αντιναζιστική ταινία, είναι μια γελοιοποίηση της ιδεολογίας του μίσους, μια λοιδορία για τον πιο επικίνδυνο άνθρωπο της εποχής εκείνης, που έτρεμαν στην Ευρώπη και έβρισκε οπαδούς στις ΗΠΑ. Ο Τσάπλιν υποδύεται τον δικτάτορα της Τομανίας (αντίγραφο του Χίτλερ), ενώ ο Τζακ Όουκι, ερμηνεύει κι αυτός έξοχα τον δικτάτορα της Βακτηρίας, σατιρίζοντας τον Μουσολίνι. Επίσης, παίζει και τον ρόλο ενός φτωχού Εβραίου κουρέα, που είναι ερωτευμένος με μια κοπέλα, που εκφράζει τη δύναμη της αντίστασης, την οποία ερμηνεύει και πάλι η έξοχη Πολέτ Γκοντάρ.

Το 1947, θα γυρίσει το καυστικό για την αμερικανική κοινωνία «Ο Κύριος Βερντού», που ο Τσάπλιν εμπνεύστηκε από τον Λαντρί, ένα Γάλλο δολοφόνο πλουσίων κυριών. Ο Τσάπλιν δέχεται επιθέσεις από υπερσυντηρητικούς κύκλους, χαρακτηρίζοντας τον «κομμουνιστή», ενώ ζητούσαν και την απέλασή του. Ιδιοκτήτες κινηματογράφων δέχθηκαν πιέσεις για να μην προβάλουν την ταινία του κάτι που έγινε και στην Ευρώπη, στην οποία, ωστόσο, σημείωσε επιτυχία.

Εγκαταλείποντας την Αμερική

Μετά την άρση της βίζας του από το Αμερικανικό Υπουργείο Δικαιοσύνης, ο Τσάπλιν εγκατέλειψε τις ΗΠΑ και εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Ευρώπη και συγκεκριμένα στην Ελβετία, μία πραγματικά ουδέτερη χώρα, που εκμεταλλευόμενη τον πλούτο των ισχυρών στα θησαυροφυλάκιά της, μένει στο απυρόβλητο από τις υπερδυνάμεις. Στην ευρωπαϊκή του πορεία θα γυρίσει την αντιμακαρθική σάτιρα «Ένας Βασιλιάς στη Νέα Υόρκη» το 1957, στην οποία θα αφηγηθεί την ιστορία ενός εξόριστου βασιλιά, που εγκαταλείπει τη χώρα του από μία επανάσταση, για τη αμερικανική μητρόπολη και για να κερδίσει τα προς το ζην γυρίζει διαφημίσεις, ενώ γνωρίζει και ένα παιδί με γονείς «ύποπτων κοινωνικών φρονημάτων», τον οποίο τον καθιστά αυτομάτως επικίνδυνο και «φιλοσοβιετικό». Και όμως η ταινία του παραμένει επίκαιρη και σήμερα. Δυστυχώς.

KANTE CLICK ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΠΡΩΤΟΙ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Δέκα χρόνια αργότερα γυρίζει ίσως τη μοναδική «αποτυχημένη» ταινία του - αν υπάρχει τέτοιος όρος για τον Τσάπλιν- την «Κόμισσα του Χονγκ Κονγκ», με την απαστράπτουσα Σοφία Λόρεν και τον Μάρλον Μπράντο, που δεν μπορούσε ούτε ήθελε να μπει στο κλίμα της ταινίας και ως ένας ακόμη ηθοποιός που θαύμαζε μόνο το περιεχόμενο του καθρέφτη του, θα αποδειχθεί πολύ κατώτερος των απαιτήσεων ενός Τσάπλιν, που είχε μάθει να «βασανίζει» τον πρωταγωνιστή των ταινιών του, δηλαδή τον εαυτό του..

Ο Πολιτικός Τσάρλι

Ο Τσάρλι Τσάπλιν ουδέποτε περιορίστηκε στο ρόλο του σταρ ή του καταξιωμένου κινηματογραφιστή, όπως οι περισσότεροι συνάδελφοί του, καθώς υπήρξε ενεργός πολίτης με καθαρές και συχνά ενοχλητικές για την εξουσία απόψεις. Η εξουθενωτική εργασία, η εκμετάλλευση ανθρώπων, οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης, οι κατατρεγμένοι μετανάστες, ο φόβος του αστυφύλακα, η απληστία των αφεντικών, οι επιπτώσεις του οικονομικού κραχ, ο πόλεμος είναι θέματα που διαπερνούν τις ταινίες του, ακόμη και τις ρομαντικές κωμωδίες του. Ο ίδιος είχε πει κάποτε με την απλότητα που τον διακρίνει: «Πιστεύω στην ελευθερία, αυτή είναι η πολιτική μου θέση, πιστεύω στους ανθρώπους αυτή είναι η φύση μου». Απεχθανόταν τους μηχανισμούς εξουσίας, πίστευε στους απλούς ανθρώπους, δεν ανήκε στην ελίτ. Ίσως γι' αυτό ποτέ στις ταινίες του δεν ενσάρκωσε ανθρώπους της εξουσίας, έστω με ανάμικτα και σύνθετα χαρακτηριστικά. Είχε αρκεστεί στον χαρακτήρα του φτωχού αλητάκου, που προσπαθούσε να βρει δουλειά, που ήταν γενναιόδωρος, με ψυχικά αποθέματα, αλτρουιστής, που προσπαθούσε να επιβιώσει σε ένα βίαιο περιβάλλον ακραίου οικονομικού φιλελευθερισμού και κοινωνικής εξαθλίωσης, χωρίς να θυσιάσει την αξιοπρέπειά του και την ελεύθερη φύση του.

Η μοναδική του εμφάνιση σε ρόλο ανθρώπου της εξουσίας είναι για το κλασικό «Ο Μεγάλος Δικτάτορας», για να γελοιοποιήσει τον Χίτλερ, τον γερμανικό στρατό και τον ναζισμό. Και μπορεί σήμερα να φαντάζει ως κάτι συνηθισμένο, αλλά εκείνη την εποχή, ήταν μία παράτολμη και ίσως, όπως θα λέγαμε σήμερα, μη πολιτικά ορθή προσέγγιση. Είναι η εποχή που κάποιοι πολιτικοί ηγέτες και μη έχουν κατατρομάξει από το γερμανικό μοντέλο και τους ναζιστές και κάποιοι άλλοι ήταν έτοιμοι να έρθουν σε συνεννόηση μαζί του.

Πως του ήρθε η ιδέα για τον «Μεγάλο Δικτάτορα»; Όλα ξεκίνησαν όταν είδε στη Νέα Υόρκη τη δοξαστική για τον Χίτλερ ταινία της Λένι Ρίφενσταλ «Η Δύναμη της Θελήσεως», μαζί με τον Μπουνιουέλ και κάποιους άλλους. Ο Τσάπλιν γελούσε συνεχώς με τους κομπασμούς και τις πόζες του Γερμανού χασάπη, ενώ οι άλλοι

ήταν τρομοκρατημένοι. Όταν έγιναν γνωστά τα γεγονότα της «νύχτας των κρυστάλλων» ωρίμασε η αρχική του ιδέα και έβαλε μπροστά την ταινία.

Οι γυναίκες της ζωής του

Η φήμη του ως γυναικάς και μάλιστα με ιδιαίτερη έφεση στις μικρές ήταν γνωστή, ενώ για ορισμένους μεγάλοσχημους του Χόλυγουντ, απ' αυτούς που «τσίμπαγαν» 15χρονες υποψήφιες στάρλετ, ήταν ένας ακόμη λόγος για να χτυπηθεί ο Τσάπλιν, όταν άρχισε να γίνεται ιδιαιτέρως ενοχλητικός για την εξουσία και το αμερικανικό μοντέλο, όπως τουλάχιστον το προσδιόριζε ο Μακάρθι και οι ακόλουθοί του. Στη ζωή του υπήρξαν πολλές γυναίκες, ενώ παντρεύτηκε τέσσερις φορές με συναδέλφους του. Συνολικά απέκτησε έντεκα παιδιά, ένα από τον πρώτο, δύο από το δεύτερο και οκτώ από τον τέταρτο γάμο του (μεταξύ των οποίων και την Τζεραλντίν Τσάπλιν, γνωστή ηθοποιό), με την Ούνα, κόρη του Ευγένιου Ο' Νιλ, ο οποίος κράτησε για 34 χρόνια, μέχρι το θάνατό του, παρά τις αντιρρήσεις του διάσημου πεθερού του.

Ένα ήσυχο φινάλε

Ο Τσάπλιν απομακρυσμένος από τον κινηματογράφο, τα τελευταία χρόνια της ζωής του, έζησε ήσυχα μακριά από την Αμερική, για την οποία είχε πει ότι δεν την χρειάζεται άλλο, δεν θα γυρνούσε πίσω ακόμη και αν ο Ιησούς Χριστός γινόταν πρόεδρος.

Πήγε μόνο για λίγο το 1972, προκειμένου να παραλάβει το τιμητικό Όσκαρ, για την «ανυπολόγιστη συμβολή του στην εξέλιξη του κινηματογράφου», όταν είχαν αλλάξει οι εποχές και μια νέα γενιά κινηματογραφιστών, που είχαν γαλουχηθεί απ' αυτόν, τον αποθέωσε ανυπόκριτα, χαρίζοντάς του λίγες στιγμές ικανοποίησης και συγκίνησης.

Έτσι, περιμένοντας τον χρόνο, που «είναι ο καλύτερος συγγραφέας για να γράψει το τέλειο τέλος», θα πεθάνει ήσυχα τα Χριστούγεννα του 1977 στην Ελβετία, σε ηλικία 88 ετών, αφήνοντας πίσω του ένα έργο αξεπέραστο, αλλά και τη θλιμμένη ματιά του - που πάντα έβλεπε μακριά.

Πηγή: ethnos.gr